

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudkyně Mgr. Terezou Jachura Maříkovou ve věci žalobce: P. R. nar. , zastoupeného JUDr. Martinem Soukupem Ph.D., advokátem se sídlem Římská 31a , Praha 2, proti žalovanému: ČR-Ministerstvo spravedlnosti ČR, se sídlem Vyšehradská 16/424, Praha 2, o náhradu škody a nemajetkové újmy v celkové výši 350.672,-Kč s přísl.,

t a k t o :

- I.** Řízení se co do částky ve výši 70.966,50 Kč, **zastavuje.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 8,05% ročně od 5.4.2015 do 1.6.2016 z částky 70.966,50 Kč.
- III.** Žaloba s návrhem, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci částku ve výši 279.705,50 Kč s příslušenstvím, **se zamítá .**
- IV.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 10.158,19 Kč, do 15 dnů od právní moci rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Martina Soukupa, Ph.D.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhá po žalovaném jednak náhrady škody ve výši 100.672,-Kč představující částku, kterou uhradil za poskytnuté právní služby ve výši 100.672,-Kč svému právnímu zástupci JUDr. Martinu Soukupovi, Ph.D. a jednak přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 250.000,- Kč, to vše v souvislosti s nezákonně vedeným trestním stíháním proti jeho osobě. Žalobce ve svých tvrzeních uvedl, že trestní stíhání bylo zahájeno na základě usnesení Policie ČR ze dne 13.2.2014 pro trestný čin zpronevěry podle § 206 odst. 1,4 tr.zák. ve formě účastenství podle § 24 odst.1, písm.a) tr.zák. Následně byla ve věci u Obvodního soudu pro Prahu 8 podána obžaloba, kdy tento soud rozsudkem ze dne 5.3.2015 zprostil žalobce dle § 226 písm. b) tr.ř. obžaloby. Rozsudek nabyt právní moci dne 4.4.2015. V souvislosti s trestním stíháním si zvolil právního zástupce, který v jeho rámci vykonal celkem 32 úkonů právní služby, jež žalobce specifikoval ve svém žalobním návrhu, při sazbě 2.300,-Kč za jeden úkon právní služby, k tomu příslušejících 32 režijních paušálů a daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tj. celkem 100.672,-Kč. Pokud jde o nárok na přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu, žalobce uvedl, že předmětné trestní řízení výrazným způsobem zasáhlo do obvyklého způsobu jeho života a do jeho pověsti. Žalobce v rozhodné době vychovává společně se svojí přítelkyní (matkou nezletilých) 2 nezletilé děti. Dětem se nemohl po dobu trestního řízení plně a dostatečně věnovat. Trestní řízení mu způsobilo vážné potíže i v rodinných vztazích. Žalobce také podnikal ve společnosti [REDAKCE] jakož i v dalších společnostech, které jsou plně závislé na jeho osobní práci. Trestní stíhání a následné trestní řízení vážně poškodilo podnikání a poškodilo i jeho dobré jméno a reputaci v obchodních vztazích.

Žalovaný ve svém vyjádření nespороval skutečnost, že u něj žalobce dne 2.10.2015 uplatnil nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu a nárok na náhradu škody v celkové výši 350.672,-Kč, v souvislosti s vedeným trestním stíháním proti jeho osobě. Žalovaný po projednání této žádosti dospěl k závěru, že ve věci bylo vydáno nezákonné rozhodnutí ve smyslu ust. § 7 a ust. § 8 zák.č. 82/1998 Sb. a z tohoto titulu mu poskytl odškodnění ve výši 70.966,-Kč spočívající v nákladech obhajoby. Dále se pak žalobci omluvil za nezákonně vedené trestní stíhání, avšak k poskytnutí zadostiučinění ve formě peněžní, nepřistoupil. Pokud jde o nárok na náhradu škody, žalovaný dospěl k závěru, že účtované úkony jsou co do druhu, délky a použité sazby v souladu s obsahem spisu a vyhl.č. 177/1996 Sb., kromě těchto úkonů :

- stížnost proti usnesení o zahájení tr. stíhání ze dne 16.2.2014, kdy podle názoru žalovaného se nejedná o podání ve věci samé, nýbrž o úkon podle § 11 odst. 2 písm. d), odst.3 vyhl.č. 177/1996 (advokátní tarif) a na tomto úkonu proto žalobci plnil toliko částku ve výši jedné poloviny,
- úkon ze dne 12.3.2014 a 12.6.2014 – nahlédnutí do spisu, kdy podle žalovaného se nejedná o úkon, který by měl oporu v advokátním tarifu, když jej nelze podřadit pod § 11 odst.1, písm. f) advokátního tarifu, ani nebyl učiněn na výzvu orgánů činných v trestním řízení,
- úkon ze dne 11.3.2014, ze dne 26.3.2014, ze dne 1.6.2014 a ze dne 20.2.2015 představující delší poradu s klientem, kdy v tomto případě žalovaný

sporuje účelnost těchto úkonů podle ust. § 31 zák.č. 82/1998 Sb., neboť buď nepředchází žádnému úkonu právní služby nebo předchází úkonu právní služby, který nebyl žalovaným přiznán,

- úkon ze dne 17.9.2014 – účast na hlavním líčení, kdy podle spisu bylo žalovaným zjištěno, že délka hlavního líčení byla od 9.00 hod. do 10.45 hod., což je jeden úkon právní služby, který žalobci hradil,
- úkon ze dne 5.10.2014 – účast na hlavním líčení, kdy podle spisu bylo žalovaným zjištěno, že délka hlavního líčení byla od 11.20hod. do 12.15 hod., což představuje jeden úkon právní služby, který žalovaný již uhradil,
- úkon právní služby ze dne 22.1.2015 – účast na hlavním líčení, kdy podle spisu bylo žalovaným zjištěno, že délka hlavního líčení byla od 9.00 hod. do 10.30 hod., což představuje jeden úkon právní služby, který byl také žalovaným v rámci předběžného projednání nároku žalobci uhrazen.

Celkem tedy žalovaný na odměnách za právní služby přiznal v rámci předběžného projednání žalobci částku ve výši 70.966,50 Kč včetně DPH, což představuje celkem 22 úkonů právní služby po 2.300,-Kč, jeden půl úkon po 1.150,-Kč, 23 režijních paušálů po 300,-Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 21 %. Pokud jde o nárok žalobce na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu, odkázal žalovaný na konstantní judikaturu Nejvyššího soudu ČR, zejména rozhodnutí ze dne 21.8.2012, sp.zn. 30 Cdo 2256/2011, kdy za základní vodítka pro zhodnocení intenzity vzniklé nemajetkové újmy lze považovat: 1) povahu trestní věci, 2) délku trestního stíhání, 3) následky způsobené trestním stíháním v osobní sféře stíhané osoby. Žalobce byl stíhán pro trestný čin zpronevěry dle § 206 odst.1, odst.4 tr.zák., za nějž mu podle trestní sazby uvedené v trestním zákoníku hrozilo uložení trestu odnětí svobody od 2 let do 8 let. Trestní stíhání žalobce trvalo celkem 1 rok a 2 měsíce. Dále má žalovaný za to, že v rámci tvrzení se jednalo toliko o tvrzení obecná, která nebyla ničím doložena. Také je přesvědčen, že nebyl prokázán zásah do osobní, rodinné a pracovní sféry. Rovněž žalobce nekonkretizoval, v čem konkrétně spočíval zásah do jména a reputace v jeho obchodních vztazích. Vzhledem k výše uvedenému proto žalovaný dospěl k závěru, že konstatování porušení práva, jež vzniklo vedeným trestním stíháním, je dostatečná satisfakce, přičemž současně přistoupil k omluvě.

Usnesením ze dne 20.7.2016 vyzval soud žalobce k doplnění skutkových tvrzení, jakým konkrétním způsobem zasáhlo trestní stíhání do jeho rodinného života, do jeho pracovního života, popř. do dalších osobnostních složek. Na toto žalobce reagoval podáním ze dne 2.8.2016, kdy pokud jde o rodinné vztahy, uvedl, že jeho nedůvodné zadržení vedlo k rozkolu v rodině, kdy členové rodiny se na něj mj. dívali jako na zločince. V rodině zavládla nedůvěra a neklid. Nejen žalobce, ale i členové rodiny byli vystaveni velkému tlaku a stresu, kdy nikdo netušil, co se děje a co bude následovat. Tato situace byla umocněna u matky žalobcových dětí, kdy zůstávala sama s malými dětmi, aniž by věděla, co se skutečně děje. Žalobce byl vystaven značnému stresu, neboť jako bezúhonný člověk byl zadržen a následně čelil nesmyslnému obvinění. V souvislosti se svým zadržením nemohl dát své rodině vědět co se s ním děje a ani on sám neměl informace o tom, co se děje s jeho rodinou a zda jsou v pořádku. V pracovní oblasti žalobce uvedl, že v rozhodné době podnikal ve společnosti [REDAKCE] [REDAKCE] jakož i v dalších společnostech, které byly plně závislé na jeho osobní práci. Trestní stíhání a následně trestní řízení vážně poškodilo podnikání těchto

obchodních subjektů a poškodilo i jeho dobré jméno a reputaci v obchodních vztazích. Žalobce v těchto společnostech působí jako [REDACTED] a současně jako jediný zaměstnanec společností. V důsledku zadržení a trestního stíhání došlo ke snížení obrátu a příjmu společnosti [REDACTED] společnosti [REDACTED] a společnosti [REDACTED].

Pokud jde o zahájení samotného trestního stíhání, žalobce má za to, že postup Policie ČR byl ovlivněn vztahem komisaře F [REDACTED] k žalobci, kdy zmiňovaný komisař řešil několik trestních oznámení podaných proti žalobci. Na neprofesionální a zaujatý postup komisaře F [REDACTED] si žalobce v jiných trestních věcech již několikrát ztěžoval. Současně žalobce poukázal na skutečnost, že ze strany komisaře F [REDACTED] bylo opakovaně hrubě manipulováno s procesními postupy a materiály. Všechna tato jednání ze strany komisaře F [REDACTED] vedla k šikanóznímu jednání vůči žalobci. Žalobce se domnívá, že počátek zaujatého jednání komisaře F [REDACTED] vůči jeho osobě nastal v době, kdy tento řešil trestní věc vedenou pod sp.zn. [REDACTED].

[REDACTED], kdy žalobce opakovaně upozorňoval na pochybný postup ze strany komisaře, což mu komisař „vracel“ svými procesními kroky. Pokud jde o zadržení žalobce, tomu bylo odepřeno za strany Policie ČR právo na kontaktování svého právního zástupce, ačkoliv o to opakovaně žádal. Teprve po více než 10 hodinách mu bylo ze strany policejního orgánu umožněno kontaktovat právního zástupce JUDr. Martina Soukupa. Také v noci po zadržení byl ze strany Policie ČR vyslýchán na protokol obviněného bez přítomnosti svého právního zástupce. V průběhu výslechu byli vyšetřovatelé provádějící výslech telefonicky kontaktováni (žalobci není známo kým), kdy po tomto telefonátu žalobce zjistil, že výslech se ukončí, neboť bez přítomnosti právního zástupce je výslech nezákonný. Žalobce vzal také žalobu co do částky ve výši 70.966,50 Kč zpět, neboť tato částka představující náklady na obhajobu, mu byla zaplacená dne 2.6.2016.

Mezi účastníky řízení nebyla sporná skutečnost, že na základě usnesení Policie ČR ze dne 13.2.2014 bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro spáchání trestného činu zpronevěry podle § 206 odst. 1, 4 tr.zák. ve formě účastenství dle § 24 odst.1, písm. a) tr.zák. Následně byla k Obvodnímu soudu pro Prahu 8 podána obžaloba, kdy tento soud rozsudkem ze dne 5.3.2015 zprostil žalobce podle § 226 písm. b) tr.ř. obžaloby. Rozsudek nabyt právní moci dne 4.4.2015. Žalobce v souvislosti s vedeným trestním řízením si zvolil právního zástupce – JUDr. Martina Soukupa, Ph.D., advokáta, který ve věci vykonal celkem 22 úkonů právní služby po 2.300,-Kč, jeden půl úkon po 1.150,-Kč, k tomu přináležejících 23 režijních paušálů po 300,-Kč a je plátcem daně z přidané hodnoty. Náklady na obhajobu v této výši žalobce svému právnímu zástupci uhradil. Žalobce se se svým nárokem na nemajetkovou újmu a náhradu škody, která mu měla být způsobena předmětným trestním stíháním dne 2.10.2015 obrátil na žalovaného, kdy tento po projednání dané věci, plnil žalobci na nákladech obhajoby celkem částku ve výši 70.966,50Kč včetně DPH (tj. za 22 úkonů právní služby po 2.300,-Kč, jeden půl úkon právní služby po 1.150,-Kč, 23 režijních paušálů po 300,-Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 21%), dne 2.6.2016. Žalovaný v rámci předběžného projednání dále konstatoval, že v řízení bylo vydáno nezákonné rozhodnutí ve smyslu ust. § 7 zák.č. 82/1998 Sb. a současně se za nezákonně vedené trestní stíhání žalobci omluvil. K finančnímu plnění za zákonně vedené trestní stíhání, nepřistoupil. Tyto skutečnosti sdělil žalobci stanoviskem ze dne 17.5.2016.

Soud provedl dokazování výslechem žalobce, ze kterého zjistil, že žalobce byl v souvislosti s vedeným trestním stíháním zadržen, ve vazbě nebyl. K zásahu do osobnostních práv pak v rámci svého účastnického výslechu uvedl stejné skutečnosti, které tvrdil v žalobě. Rovněž shodně jako v žalobních tvrzeních popsal jednání komisaře F. V důsledku trestního stíhání byl vystaven stresu, nikdy se zákonem problémy neměl, resp. jednou byl trestně stíhán, avšak byl mu uložen peněžitý trest, avšak toto trestní stíhání je již zahlazeno. Nemá žádné přestupky, vede řádný život. Po zadržení přestal docházet do zaměstnání, kdy první měsíc tam nedocházel vůbec, posléze na 2 hodiny denně. Ztratil motivaci cokoliv dělat. Je podnikatelem, podniká v právní oblasti, zabývá se Společností má jako hlavní označil, které zmínil ve své žalobě. V době trestního stíhání nevěděl, jakým způsobem trestní stíhání dopadne. Ve společnostech je pak tudíž jeho společnosti nikdo jiný nevede. S negativní reakcí okolí se setkala jeho matka, která je ve kdy se jedná o malé město a zřejmě se o jeho trestním stíhání dozvěděli i zde. Nejhůře pak trestní stíhání snášela jeho přítelkyně, která je onkologickým pacientem. Poprvé onemocněla v roce 2011. Při svém účastnickém výslechu žalobce dále uvedl, že nemoc se jí vrátila asi 3 týdny poté, co byla kontaktována Policií ČR, byla tedy vystavena značnému stresu, kdy lékaři říkali, že hlavním spouštěním onkologického onemocnění je stres. Žalobce proto její onemocnění dává do souvislosti s jeho trestním stíháním.

V souvislosti s trestním stíháním počal docházet k psychologovi a to 1x týdně. I poté, co byl obžaloby zproštěn, nedochází do práce každý den. Podle jeho názoru to souvisí s psychikou. Vzhledem k jeho finančnímu zabezpečení nemusí do práce docházet denně, finanční zdroje má. Jeho přítelkyně v důsledku vedeného trestního stíhání přerušila kontakt se svou rodinou, konkrétně s rodiči, neboť ti se s ní odmítli stýkat. O své dvě nezletilé děti se staral i v době trestního stíhání, těmto se věnoval, avšak nebylo to jednoduché, neboť mu hlavou stále běželo trestní stíhání, popř. se musel účastnit porad s právním zástupcem. Žádná antidepresiva neužívá, rodina ani přátelé se od něj v důsledku trestního stíhání neodvrátili, žádné zdravotní problémy, vyjma psychických obtíží, neměl. V rámci podnikání klienty v důsledku trestního stíhání neztratil, o jeho trestním stíhání se nedozvěděli.

Dále soud provedl dokazování výslechem svědkyně O. G. (matka žalobce). Z její svědecké výpovědi soud zjistil, že rodina je soudržná, stýká se pravidelně. Má celkem 3 syny. Dříve se v rámci rodiny stýkali tak 1x za čtvrt roku, poslední 4 roky 1x za měsíc. Trestní stíhání žalobce ji velmi zasáhlo, trápilo, neboť vždy chtěla své syny dobře vychovávat. Také pro trestní stíhání žalobce zažila negativní zkušenost od svého okolí. Je z města, kde vykonává funkci a asi. V době trestního stíhání byl zájem o její rodinu zvýšený, zastavovali ji lidé, kteří se s ní ani neznali a ptali se jí, jak se jí žije, co děti a zda je všechno v pořádku. Tuto situaci hodnotila jako velmi zvláštní a ne úplně příjemnou. Také měla špatnou zkušenost, kdy jedenkrát šla do obchodu a jakmile vstoupila, prodavačky a další tři kupující utichly v hovoru, otočily se na ni a dívaly se, což pro ni bylo velmi nepříjemné a ponižující. V důsledku trestního stíhání pak žalobce trpěl stresem, byl uzavřený, bez nálady, a smutný, podrážděný, trpěl nechutenstvím, nespavostí, zhubl. Před trestním stíháním byl sice uzavřený, avšak v dobré společnosti

byl společenský, vtipný, humorný, dovedl se uvolnit. K psychologovi či psychiatrovi docházet nechtěl, chtěl si danou věc vyřešit sám. V důsledku trestního stíhání žalobce se rodiče jeho přítelkyně s nimi přestali stýkat, což platí i ve vztahu k jejich nezletilým dětem. Jeho přítelkyně je onkologickým pacientem. Nemoc u ní propukla kolem ukončení trestního stíhání žalobce. Žalobce pracuje jako právník, obchodník, pracuje z domova a dochází i do kanceláře. V době trestního stíhání více pracoval v kanceláři a méně doma, nyní s ohledem na onkologické onemocnění jeho přítelkyně je to spíše naopak.

V kontextu s výpovědí svědkyně O. G. pak soud nemá za prokázané, že žalobce v důsledku trestního stíhání musel docházet k psychologovi. Také nemá za prokázané, že by žalobce v souvislosti s trestním stíháním přestal docházet do firmy, resp. docházel pouze občasně na několik dní v týdnu. V tomto ohledu její svědecká výpověď vyvrátila (nepotvrdila) účastnickou výpověď žalobce

Soud také provedl dokazování spisem Obvodního soudu pro Prahu 1, sp.zn. [redacted], zejména záznamem o nahlédnutí do trestního spisu ze dne 12.3.2014, (č.l. 381), záznamem o nahlédnutí do trestního spisu ze dne 12.6.2014 (č.l. 422), záznamem o prostudování spisu ze dne 30.6.2014 (č.l. 437), protokolem o hlavním líčení ze dne 17.9.2014, ze dne 15.10.2014, ze dne 22.1.2015, ze dne 5.3.2015 (č.l. 165, č.l. 478, č.l. 495, č.l. 568), opisem evidence rejstříku tresu fyzické osoby (č.l. 462) a čestným prohlášením a potvrzením ze dne 7.9.2015 a 7.3.2015. Z těchto listinných důkazů má soud za prokázané, že právní zástupce žalobce nahlížel do trestního spisu dne 12.3.2014 a rovněž dne 12.6.2014. Právní zástupce žalobce pak prostudoval spis před podáním obžaloby dne 30.6.2014. Hlavní líčení konané dne 17.9.2014 se konalo od 9.00 hod. do 10.45 hod., konané dne 15.10.2014 se konalo od 11.20 hod. do 12.15. hod a konané dne 22.1.2015 proběhlo od 9.00 hod. do 10.30 hod. [redacted]

[redacted] Státní zástupce pak v rámci závěrečné řeči navrhoval pro žalobce podmíněný trest při spodní hranici trestní sazby. Z obsahu trestního spisu pak nevyplývá, že by komisař F. vedl trestní stíhání proti žalobci svévolně (nestandardně). Trestní stíhání bylo zahájeno na základě trestního oznámení poškozeného (zahraněční právnické osoby). Žalobce nejprve k věci samé nevypovídal, počal vypovídat až později. Dozorující státní zástupce v postupu Policie ČR neshledal žádné pochybení, ač na to žalobce již v rámci přípravného řízení upozorňoval, naopak ve věci podal obžalobu. Až v řízení před soudem poškozený potvrdil, že mu částka, kterou měl žalobce zpronevěřit, byla uhrazena a z tohoto důvodu i on sám podal návrh na zastavení trestního stíhání žalobce.

Na základě provedeného dokazování má soudce osvědčený následující skutkový stav. Proti žalobci bylo usnesením Policie ČR ze dne 13.2.2014 zahájeno trestní stíhání pro trestný čin zpronevěry podle § 206 odst. 1, 4 tr.zák. ve formě účastenství dle § 24 odst.1 písm.a) tr.zák. Žalobce byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne [redacted], sp.zn. [redacted] obžaloby zproštěn podle § 226 písm.b) tr.ř. Rozsudek nabyl právní moci dne 4.4.2015. Žalobce si v souvislosti s trestním stíháním zvolil právního zástupce JUDr. Martina Soukupa, Ph.D., kterému za poskytnuté služby uhradil celkem částku 100.672,-Kč. Právní zástupce žalobce pak dne 12.3.2014 a dne 12.6.2014 nahlížel do trestního spisu. Dne 30.6.2014 studoval trestní spis v rámci skončení přípravného řízení, před podáním obžaloby. Hlavní líčení konané dne 17.9.2014,

15.10.2014 a 22.1.2015 netrvalo déle než 2 hodiny. K poradám mezi žalobcem a jeho právním zástupcem došlo dne 11.3.2014, 26.3.2014, 11.6.2014 a 20.2.2015, kdy tyto trvaly déle než 1 hodinu. Právní zástupce žalobce v řízení vykonal celkem 32 úkonů právní služby. Trestní stíhání u žalobce vyvolalo stav nejistoty a stres. Žalobce v důsledku trestního stíhání zhubl. Pro vedené trestní stíhání proti jeho osobě přestali rodiče jeho přítelkyně komunikovat s celou jejich rodinou (včetně nezletilých dětí). Na vedené trestní stíhání proti žalobci reagovali spíše lidé z okolí jeho matky, která žije ve [REDAKCE] a vykonává zde funkci [REDAKCE]. Tato zažila jedenkrát negativní reakci ze strany spoluobčanů. Žalobce je podnikatelem, vlastní několik firem, kdy stěžejními firmami pro jeho podnikání je firma [REDAKCE] a [REDAKCE]. Klienti těchto společností, se o vedeném trestním stíhání žalobce nedozvěděli, tedy neukončili v důsledku tohoto trestního stíhání se společnostmi žalobce obchodní kontakt. Také v rozhodném období nedošlo k poklesu příjmu u těchto společnostech. Žalobce v důsledku trestního stíhání do práce přestal docházet pouze krátkodobě, posléze pracoval z domova, avšak takto činil i před trestním stíháním a tento model práce má zachován i nyní. K rozkolu kromě shora jmenovaného) v rodině žalobce v důsledku jeho trestního stíhání nedošlo. Žalobce žádné psychické (kromě obav) či zdravotní problémy neměl, lékaře nevyhledal. Žalobce se se svým nárokem na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění a náhradu škody v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání obrátil na žalovaného, který zkonstatoval, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí a poskytl žalobci na náhradě škody částku ve výši 70.966,50 Kč (včetně DPH), což žalobci sdělil svým stanoviskem. Tato částka byla žalobci připsána na účet dne 2.6.2016. Žalovaný dále konstatoval porušení práva a vyslovil žalobci za nezákonně vedené trestní stíhání omluvu. K finančnímu odškodnění pak nepřistoupil.

Podle ust. § 1 zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle ust. § 31 odst. 1, 2 zákona, náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. Náhradu nákladů řízení může poškozený uplatnit jen tehdy, jestliže neměl možnost učinit tak v průběhu řízení na základě procesních předpisů, anebo jestliže mu náhrada nákladů takto již nebyla přiznána. Podle odst. 3 zákona jsou náklady zastoupení součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně. Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem („o.z.“). Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda,

poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Vzhlede k tomu, že žalobce vzal svou žalobu co do částky ve výši 70.966,50 Kč zpět, postupoval soud podle ust. § 96 odst. 1 o. s. ř. a řízení výrokem I. stran této částky zastavil.

Mezi účastníky není sporu o tom, že soudní judikaturou navazující na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 1 Cz 6/90 publikovaný pod č. 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1991, byl pomocí extenzivního výkladu zákona konstituován v souvislosti se zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsouzením, nejen k náhradě škody (majetkové újmy), ale i náhradě újem nemajetkové povahy vztahovaných jak k tzv. nezákonnému (v odškodňovacím smyslu) trestnímu stíhání, tak i omezení osobní svobody (trestně stíhané osoby typicky vazbou) v rámci trestního stíhání. Stejně tak není mezi účastníky sporu o tom, že rozsudek zprošťující obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu (jako v tomto případě) je právě jedním z těch rozhodnutí, jež ruší účinky zahájeného trestního stíhání, činí rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno, ve smyslu odškodňovacího zákona a pouze pro jeho účely „nezákonným“, čímž zakládá nejen nárok na náhradu škody, ale jak zmíněno i odškodnění nemajetkové újmy ve smyslu ust. § 1, 2 a násl. zákona č. 82/1998 Sb. Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si zahájení trestního stíhání zavinil sám, ten, kdo byl obžaloby zproštěn, nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestní čin trestně odpovědný, nebo že mu byla udělena milost, nebo že trestný čin byl amnestován. Existenci jakýchkoliv shora uvedených skutečností vylučující odpovědnostní titul však v daném případě žalovaný ani netvrdil. Odpovědnostní titul představovaný nezákonným či nedůvodným trestním stíháním je v rámci této věci nepochybně založen.

Jak již bylo vyloženo shora odpovědnostní titul v podobě nezákonného rozhodnutí ve věci je dán, když žalobce byl, jak nutno dovodit z výsledku trestního stíhání, nezákonně trestně stíhán. Pokud se jedná o existenci dalšího odpovědnostního předpokladu představovaného vznikem (nemajetkové, morální) újmy, je zde situace složitější, neboť újma na straně poškozeného se nepresumuje (na rozdíl od nepřiměřené délky řízení, což platí i v případě vazby) a musí být prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která by byla danou skutečností postížena a šlo by tedy o notorieta, kterou dokazovat netřeba (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15. 3. 2012, sp. zn. 30 Cdo 255/2009, ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 428/2011). Za tímto účelem proto soud vedl žalobce, aby doplnil svá skutková tvrzení stran konkrétního zásahu trestním stíháním do osobnostních sfér, neboť v souzené věci soud vycházel z toho, že vznik imateriální újmy (jakkoliv je trestní stíhání spojeno s jistým individuálním „diskonfortem“ trestně stíhaných osob, viz např. rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. IV US 428/2005), není na místě presumovat, ale prokazovat, stejně tak jako intenzitu (případně) újmy odůvodňující peněžní odškodnění. Při stanovení formy a výše odškodnění vycházel soud z již ustálené judikatury Nejvyššího soudu (srov. zejm.

rozhodnutí sp.zn. 30 Cdo 2357/2010 ze dne 11.1.2012 či sp.zn. 30 Cdo 914/2011 ze dne 31.5.2012), jež formuluje zásadní závěr, že „při úvaze o formě a výši odškodnění za nezákonně vedené trestní stíhání je třeba přihlídnout ke třem základním kritériím, kterými zpravidla jsou: povaha trestní věci, celková délka trestního řízení a následky v osobní sféře poškozené osoby“.

Žalobce byl stíhán pro podezření ze spáchání trestného činu podle § 206 odst. 1,4 tr.zák. ve formě spoluúčastenství dle § 24 odst.1, písm.a) tr.zák., za který bylo možno v případě vydání odsuzujícího rozsudku uložit trest odnětí svobody v trvání od 2 do 8 let nepodmíněně, tedy trest vyššího charakteru, nicméně u žalobce jakožto bezúhonné osoby, jejíž předešlé trestní stíhání a s tím spojený uložený peněžitý trest, bylo zahlazeno, nebylo reálné, aby byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Spíše musel očekávat trest podmíněný, navíc při spodní hranici trestní sazby, jak ostatně potvrdil i závěrečný návrh státního zástupce (viz. protokol o hlavním líčení ze dne 5.3.2015), kde navrhoval pro žalobce trest podmíněný při dolní hranici trestní sazby. Touto skutečností je proto intenzita nemajetkové újmy výrazně snížena. Také povaha trestné činnosti (majetkový trestný čin), pro který byl žalobce stíhán, zpravidla nepůsobí přílišné společenské odsouzení stíhaného, jak by tomu mohlo být např. u trestných činů proti životu a zdraví, proti svobodě a lidské důstojnosti nebo hrubě narušující občanské soužití apod. Trestní stíhání rovněž trvalo krátkou dobu - 1 rok a 2 měsíce a jednalo se o dobu zcela přiměřenou. Žalobce proto byl vystaven nejistotě a tlaku trestního stíhání „jen“ krátké období. Ani v osobnostní sféře žalobce pak soud nezaznamenal výraznějších dopadů. Pokud žalobce měl obavu o svoji budoucnost, trpěl stresem a nejistotou, jedná se v podstatě o „běžný stav“ indikovaný trestním stíháním, kterým trpí všichni (většina) trestně stíhaných osob. K žádným jiným výraznějším dopadům do jeho života nedošlo, žalobce nadále docházel do svého zaměstnání (podnikal) a ani zde nebyl zdiskreditován či dehonestován, neboť jak vyplynulo z provedeného dokazování v důsledku jeho trestního stíhání se od něj žádní klienti neodvrátili, resp. tito se jeho trestním stíháním ani nedozvěděli. Jeho dobré jméno v obchodních vztazích proto nemohlo být trestním stíháním, jak tvrdil, poškozeno. Také nelze dát do souvislosti s trestním stíháním jeho méně častou docházku do svých firem, kdy žalobce sice vypověděl, že v rámci trestního stíhání docházel do svých kanceláří pouze některé dny v týdnu, avšak svědkyně O. G. tuto skutečnost vyvrátila, když uvedla, že se jednalo o běžnou praxi žalobce, kterou praktikoval i před započítím trestního stíhání. Naopak potvrdila, že v době trestního stíhání žalobce více pracoval ve své kanceláři a méně doma, přičemž v současné době s ohledem na onkologické onemocnění jeho přítelkyně je tomu naopak (tj. více pracuje doma a méně dochází do své zaměstnání). Žalobce dále v rámci svých tvrzení neprokázal, že by v důsledku trestního stíhání došlo k poklesu jeho příjmů, když k prokázání těchto tvrzení sice označil účetní závěrky společnosti [redacted], [redacted] a [redacted] a vyjádření účetních těchto společností, avšak provést dokazování těmito důkazy již nežádal (viz. protokol o jednání ze dne 28.11.2016). V kontextu s tímto rozhodnutím žalobce, proto nelze mít jím tvrzenou skutečnost o poklesu příjmů společnosti v důsledku jeho trestního stíhání za prokázanou. Také údaje o tom, že v důsledku jeho trestního stíhání došlo k rozkolu v rodině žalobce, kdy členové jeho rodiny se na něj dívali jako na zločince a v rodině tak zavládla nedůvěra a neklid, se nepotvrdilo (vyjma negativních reakcí rodiny jeho přítelkyně), neboť svědkyně G. [redacted] uvedla, že jako rodina jsou soudržní a naopak trestním stíháním tuto soudržnost ještě umocnilo. Rovněž

nikdo z rodiny žalobce na něj negativně nepohlížel, neboť nevěřili, že by trestný čin spáchal. Ani ve vztahu mezi ním a jeho přítelkyní nedošlo k žádnému rozkolu či rozvratu v podobě např. odcizení, častých hádek, nedůvěry, osočování apod. Svým nezletilým dětem se věnoval i v době trestního stíhání, spíše byl problém, že musel na vedené trestní stíhání, myslet. Ani v tomto případě nebylo osvědčeno jeho tvrzení, že se nezletilým dětem nemohl věnovat, což mělo způsobit vážné potíže v rodinných vztazích. Ani onkologické onemocnění jeho přítelkyně nelze dávat do souvislosti s trestním stíháním, neboť tato skutečnost nebyla ničím podložena a zůstala tak pouze v rámci tvrzení. Žalobce dále nezaznamenal negativní dopady ani v jiných osobnostních sférách, např. v přátelských vztazích, vztazích s okolím, oblasti zdraví apod. Když i pokud šlo o jeho zdravotní stav, nebyla potvrzena jeho výpověď, že by docházel z důvodu trestního stíhání k psychologovi, resp. byla vyvrácena svědeckou výpovědí svědkyně G [REDACTED]. Negativní reakci zažila toliko jeho matka – svědkyně G [REDACTED] v místě svého bydliště, avšak jednalo se o ojedinělý případ. Trestní stíhání žalobce nebylo žádným způsobem medializováno a žalobce nebyl vystaven negativnímu zájmu a tlaku veřejnosti a okolí (ani toto netvrdil), tedy nedošlo k dehonestaci jeho osoby. Žádný závažnější následky do sféry jeho života proto soud nezaznamenal, naopak sám žalobce uvedl, že trestní stíhání v podstatě nejvíce „odnesla“ jeho manželka.

Pokud jde o tvrzení žalobce, že trestní stíhání bylo proti jeho osobě v podstatě zahájeno jakožto „pomsta komisaře F [REDACTED]“, ani toto tvrzení se neprokázalo, resp. z obsahu trestního spisu, se žádným způsobem nepodává, že by k něčemu takovému mělo dojít, když trestní stíhání na žalobce, podal poškozený a orgány činné v trestním řízení, jsou povinny ze své úřední činnosti takováto podání prošetřovat a případně jsou-li pro to důvody trestní stíhání zahajovat. V rámci řízení nic nenásvědčovalo tomu, že by zde byly takové skutečnosti či okolnosti, které by odůvodňovaly, že trestní stíhání proti žalobci nemělo být zahájeno. Ani státní zástupce jakožto dozorující orgán nad prací policie, žádné pochybení nezaznamenal, což řešil např. v rámci žalobcem podané stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání. Až v průběhu trestního řízení resp. v řízení před soudem, bylo osvědčeno a doloženo, a to zejména poškozeným, že částku, kterou měl žalobce zpronevěřit, uhradil. V tomto směru jedinou osobou, které je případně dávat k tíži zahájení jeho trestního stíhání, je osoba poškozeného. Soud proto s odkazem na shora sdělené, zamítl důkazní návrhy v podobě trestního oznámení ze dne 30.8.2015, podnětu k výkonu dohledu nad činností MSZ v Praze ze dne 15.3.2016, sdělením Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 10.5.2016, spisem sp.zn. [REDACTED] [REDACTED] spisem [REDACTED] [REDACTED] neboť tyto nemohou osvědčit „osobní mstu“ komisaře F [REDACTED] vůči žalobci, obzvláště mělo-li k ní dojít v rámci posuzovaného trestního stíhání a spis [REDACTED] se týká předešlého trestního stíhání žalobce. Podle názoru soudu je pak tvrzení žalobce o nezákonné činnosti komisaře F [REDACTED] předčasné, když v rámci jím podaného trestního oznámení budou jím uváděné skutečnosti předmětem prošetřování.

Ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu ČR, konkrétně rozhodnutí ze dne 14.6.2015, sp.zn. 30 Cdo 1747/2014, jež navazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.6.2013, sp.zn. 30Cdo 2813/2011, je zřejmé, že výše soudem přiznaného zadostiučinění musí odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znalcích shodují. Významnější odchylka je v tomto směru možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Za tímto účelem si pak soud

opatří (a to případně i s využitím postupu § 118 a o.s.ř.) odpovídající zjištění. Žalobce by primárně měl zvolit přesvědčivé srovnání, podle kterého jeho újma z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, za kterou se přiznává minimálně žalovaná částka. S ohledem na shora uvedené, zvolil soud srovnání s případem vedeným u zdejšího soudu pod sp.zn. 10C 46/2013-62, kde bylo žalobci rozsudkem zdejšího soudu ze dne 7.4.2014 ve spojení s rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 10.9.2014 přiznána na přiměřeném zadostiučinění za nezákonně vedené trestní stíhání (konkrétně za vazbu) částka ve výši 50.000,-Kč. Žalobce v dané věci byl trestně stíhán za trestný čin dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr.zák. a v souvislosti s trestním stíháním byl vzat do vazby, ve které strávil celkem 302 dní. Trestní stíhání trvalo 1 rok a 5 měsíců a shodně jako v tomto případě nedošlo k žádným výraznějším zásahům do osobnostních sfér poškozeného. I v tomto případě se žalobci dostalo jako přiměřené zadostiučinění v souvislosti s nezákonně vedeným trestním stíháním konstatování porušení práva a omluva, jakožto dostatečná satisfakce. Náhrada nemajetkové újmy mu byla přiznána toliko za vazební stíhání, když v tomto případě se vznik nemajetkové újmy presumuje. Poškozený tak v rámci mimosoudního projednání obdržel od žalovaného částku ve výši 900,- Kč za den trvání vazby, a tato částka byla odvolacím soudem navýšena ještě o částku 50.000,-Kč. V komparaci s tímto případem je zřejmé, že u poškozeného ve věci vedené pod sp.zn. 10C 46/2013 došlo k podstatně výraznějším zásahům do osobnostní sféry, dány zejména výraznějšími srovnávanými atributy v podobě dlouhodobosti omezení na osobní svobodě vazbou, délkou trestního stíhání a hrozbou vyšší trestní sazby (až 10 let), než u žalobce.

Soud připomíná, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva na místě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (viz. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27.6.2012, sp.zn. 30 Cdo 2813/2011). Soud v kontextu s tímto uzavírá, že žalobci by se skutečně mělo satisfakce za nezákonně vedené trestní stíhání dostat, nikoliv však v relutární podobě, avšak ve formě morálního odškodnění, k čemuž bylo žalovaným přistoupeno. Takovéto odškodnění soud pak vzhledem k okolnostem případu, považuje za dostatečné a plnohodnotné. Soud sděluje, že konstatování porušení práva a omluva, je plnohodnotnou formou satisfakce za nezákonně vedené trestní stíhání, která má být upřednostňována, pakliže okolnosti případu nesvědčí pro přiznání zadostiučinění ve formě peněžní, což není s odkazem na shora vysvětlené, tento případ. Soud dospěl k závěru, že dostatečnou satisfakcí pro žalobce je v posuzovaném případě konstatování a omluva žalovaného, když takto je soudy rozhodováno i v obdobných případech. Zadostiučinění v penězích je poškozeným obvykle přiznáváno zejména v případech, kdy trestní stíhání bylo vedeno pro podezření ze zvláště závažných trestných činů, bylo medializováno, poškozený v důsledku trestního stíhání přišel o práci, společenskou prestiž, bylo zasaženo do rodinného života, případně dalších vztahů s nejbližšími a okolím, nebo byl jiným způsobem dehonestován. Z tohoto důvodu proto soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku I. rozsudku.

Pokud jde o náhradu škody v podobě vynaložených nákladů na obhajobu, tento vyplývá z ust. § 7 odst. 1 a ust. § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., kdy poškozený má nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, představující vynaložené náklady na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí ve smyslu ust. § 31a odst. 1

zák. č. 82/1998 Sb. Podle ust. § 31 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. náklady právního zastoupení jako součást nákladů řízení zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování, jejíž výše se určí podle ustanovení advokátního tarifu upravující mimosmluvní odměnu. Ostatně daný skutkový stav a právní posouzení věci nebylo mezi účastníky řízení sporné, když v rámci mimosoudního projednání žalovaných žalobci na nákladech řízení v souvislosti s předmětným trestním stíháním zaplatil celkem částku ve výši 70.966,50 Kč. Jednotlivé žalobcem specifikované úkony právní služby pak byly co do jejich provedení základu a sazby za jeden úkon právní služby, nesporné. V rozepři mezi účastníky řízení zůstaly vyjmenované úkony (viz. shora - vyjádření žalovaného), pokud šlo o jejich účelnost a právní posouzení.

Ke zmíněnému nároku uvádí soud následující:

- u stížnosti ze dne 16.2.2014 proti usnesení o zahájení trestního stíhání, se nejedná o podání ve věci samé. V ustanovení § 11 odst. 1 písm. k) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), ve kterém jsou taxativně vypočteny opravné prostředky, u nichž obhájci náleží mimosmluvní odměna za 1 úkon právní služby, pak není uvedena stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání, proto za tento úkon právní služby náleží odměna jen ve výši jedné poloviny, neboť se zřetelem na ust. § 11 odst. 3 advokátního tarifu jde o úkon svou povahou a účelem nejbližší úkonům právní služby uvedené v ustanovení § 11 odst. 2 písm. d) advokátního tarifu (viz. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 3 to 161/2006, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek)
- u účtovaných právních porad žalobce se svým právním zástupcem ve dnech 11.2.2014, 26.3.2014, 11.6.2014 a 20.2.2015, bylo rozhodující posoudit, zda jednotlivé úkony právní služby v podobě těchto porad, byly účelně vynaložené. Soud v tomto směru připomíná ústavně-konformní výklad Ústavního soudu ČR (srov. rozhodnutí I. ÚS 3208/08, II. ÚS 3211/2008, II. ÚS 782/2007, I. ÚS 826/2009) podle kterého u tzv. dalších porad přesahujících jednu hodinu je třeba poměřovat celkový počet, frekvenci a časovou posloupnost jednotlivých porad s rozsahem a složitostí projednávané věci a počtem a charakterem úkonů, které byly prováděny, jakož i obsahem, složitostí, rozsahem a kvalitou úkonů obhájce, které bezprostředně s těmito poradami souvisely. Jinak řečeno, porady musí být východiskem nějakého následujícího úkonu obhájce. Pokud jde o porady ze dne 26.3.2014, 11.6.2014 a 20.2.2015, tak po nich nenásledoval ze strany právního zástupce žalobce žádný úkon ve věci. U konané rady ze dne 11.3.2014 sice následovalo dne 12.3.2014 právním zástupcem nahlížení do spisu, avšak tento úkon nelze hodnotit jako úkon právní služby ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb. (viz. vysvětleno níže). Popsané úkony právní služby v podobě porad proto nelze hodnotit jako účelné, tedy nejednalo se o účelně vynaložené náklady na obhajobu,
- nahlížení do spisu ve dnech 12.3.2014 a 12.6.2014 nelze hodnotit jako úkon právní služby podle citované vyhlášky. Nahlížení do spisu lze kvitovat jako úkon právní služby, ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu, pouze v případě, že se jedná o seznámení právního zástupce s obsahem spisu v případě skončení vyšetřování, před podáním obžaloby. Jelikož k seznámení se spisem před podáním

obžaloby došlo dne 30.6.2014, náhrada za shora uvedené úkony poškozenému nenáleží,

- hlavní líčení konaná dne 17.9.2014, dne 15.10.2014 a dne 22.1.2015 netrvala déle než dvě hodiny, žalovaný proto správně v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky hradil žalobci vždy jeden úkon právní služby za každé konané hlavní líčení.

Žalovaný proto s odkazem na shora sdělené, v rámci předběžného projednání nároku na náhradu škody v podobě vynaložených nákladů na obhajobu, ohodnotil jejich důvodnost správně v souladu s vyhl. č. 177/1996 Sb.

Pokud jde o úrok z prodlení, který byl žalobci přiznán, vycházel soud z ust. § 513, § 1968, § 1970 ve spojení s ust. § 14 odst. 1 a ust. § 15 odst. 1, 2 zák. č. 82/1998 Sb., podle kterého má žalovaný zákonnou šestiměsíční lhůtu pro vyřízení předběžně uplatněného nároku. Nároky, které v rámci svého posouzení uzná, pak musí uhradit do šesti měsíců od uplatnění nároku. Teprve až uplynutím těchto lhůt se proto může žalovaný dostat do prodlení. Soud sice přiznal žalobci příslušenství od 5.4.2015 do 1.6.2016, avšak při vyhlášení rozsudku, došlo ke zjevné nesprávnosti, neboť žalobce má nárok na úrok z prodlení toliko až ode dne 3.4.2016 (po uplynutí zákonné šestiměsíční lhůty), neboť svůj nárok uplatnil u žalované dne 2.10.2015. Konec této lhůty je pak ohraničen dnem, kdy se plnění žalovaného dostalo do dispoziční sféry žalobce, tj. bylo připsáno na účet, což bylo dne 2.6.2016. Správně tedy žalobce má mít nárok na úrok z prodlení za dobu od 3.4.2016 do 1.6.2016.

Lhůtu k plnění pak soud stanovil podle ustanovení § 160 odst.1 o.s.ř. s přihlédnutím k tomu, že finanční prostředky žalovaného jsou vázány na státní rozpočet, kdy je nutná delší doba pro jejich uvolnění. Tuto skutečnost soud reflektoval v poskytnutí delší lhůty k plnění.

Vzhledem k tomu, že předmětem žaloby byly v podstatě dva samostatné nároky (nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy), čemuž by měly odpovídat i náklady řízení (dvojí sazba), vycházel soud při určení náhrady nákladů řízení (náhrada škody) z ust. § 146 odst. 2, věta druhá o. s. ř. podle něhož jestliže některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno, je povinen hradit jeho náklady, ve spojení s ust. § 142 odst. 2 o. s. ř., podle něhož měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vyloví, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů právo. Žalobce (u nároku na náhradu škody) vzal část žaloby zpět v důsledku chování žalovaného a ve zbytku tohoto požadovaného nároku nebyl úspěšný. Soud proto náhradu nákladů řízení (stran tohoto nároku) poměrně rozdělil podle ust. § 142 odst. 2 o. s. ř. Vzhledem k tomu, že žalobce měl úspěch v 71% a žalovaný v 29%, je nutné od úspěchu žalobce odečíst úspěch žalovaného, tj. žalobce má nárok na 42% nákladů řízení. Tyto se skládají z mimosmluvní odměny advokáta ve výši 8.635,- Kč podle ust. § 7, ust. § 8 a ust. § 11 odst. 1 písm. a), g) a odst. 2 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb. (4 úkony právní služby po 5.140 – převzetí věci, sepsání žaloby a 2x účast na jednání). Ke shora uvedeným úkonům právní služby pak přináleží náhrada hotových výdajů ve výši 504,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, 3 ve spojení s ust. § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhl. č. 177/1996 Sb. (4 úkony právní služby po 300,- Kč – převzetí

věci, sepsání žaloby a 2x účast u jednání) a daň z přidané hodnoty ve výši 1.919,19 Kč (21%). Celkem tedy 11.058,19 Kč. Od této částky je pak nutné odečíst částku na nákladech řízení stran nároku na nemajetkovou újmu, ve kterém byl žalovaný plně úspěšný. Žalovanému by tak v souladu s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. náležely tyto náklady řízení - náhrada hotových výdajů ve výši 900,- Kč podle ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s ust. § 1 odst. 1 písm. a), c) a ust. § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015Sb. o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení podle ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. a podle § 89a exekučního řádu (3 úkony právní služby po 300,- Kč – vyjádření ve věci samé a 2x účast na jednání). Žalobci proto na nákladech řízení náleží částka ve výši 10.159,19 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný povinnost stanovenou tímto rozsudkem dobrovolně, může oprávněný podat návrh na výkon rozhodnutí nebo nařízení exekuce.

V Praze dne 28. listopadu 2016

Mgr. Tereza Jachura Maříková, v.r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Hana Pechočová